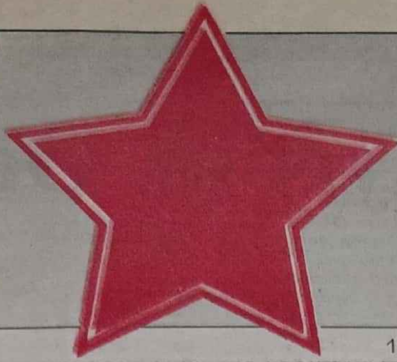

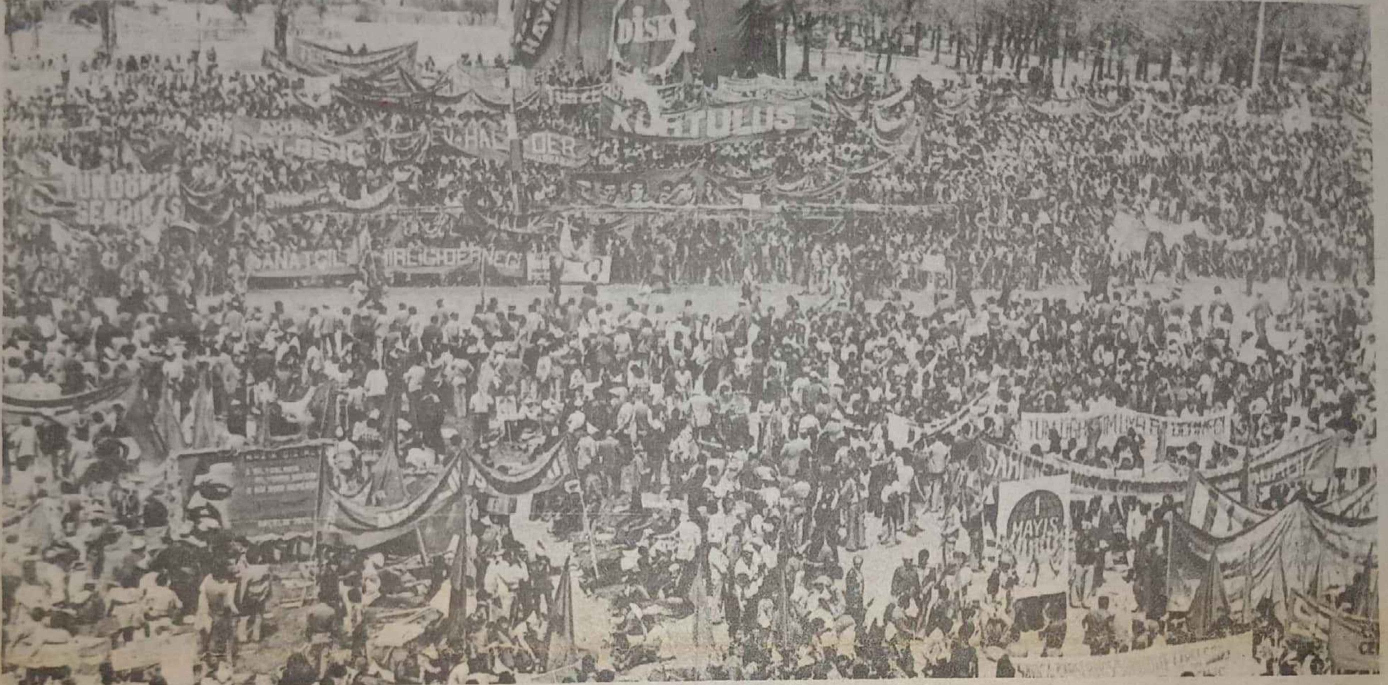
YIL: 1 SAYI: 1
MAYIS 1988

İŞÇİ

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE • 250 LİRA (KDV DAHİL)

Bu Sayıda

1 Mayıs'ı Yaşatacağız!

Proletarya Partisi İçin Görev Başına!

Ülkemizde işçi hareketinin uzun bir geçmişi olmasına karşın, çağdaş kapitalist toplumun temel toplumsal sınıflarından biri olarak bağımsız bir siyasal güç halinde sınıflar savaşımındaki yerini alamamıştır. Kuşkusuz ekonomik düzeyde sahip olduğu konum, öteki emekçi katmanlardan farklı olarak siyasal düzeyde "geçerli etkiler" yaratmadığı anlamına gelmiyor bu sözlerimiz. Özellikle 60'larda gelişen ve 70'lerde toplumsal muhalefetin ağırlıklı yükünü taşıyan işçi hareketi, kendisini burjuvazinin çeşitli siyasetlerinden bağımsız kılacak ve kapitalist sömürü ve köleliğin ortadan kaldırılması mücadelesinde tüm emekçilerin başında savaşacak konumlara ulaşmasını sağlayacak devrimci bir siyasal örgütlenmenin eksikliğini dün olduğu gibi bugün de yaşıyor. Üstelik bugün 12 Eylül saldırısının kendini attığı geri mevzilerde ve çokdaha çetin koşullarda aynı sancıyı yaşıyor.

Ülkemizde sosyalizmin de uzünca bir geçmişi vardır. 60'lara kadar yer altında ve dar çevrelerin ilgi konusu olan sosyalizm, özellikle 70'li yıllarda çeşitli siyasi çevre ve örgütlenmelerle kendini ifade eden geniş bir kitle hareketinin sahiplendiği bir dünya görüşü olmuştur. Ancak, yine de sosyalizmin asıl olarak dayanması gereken sınıfsal temellere oturamamış; bir işçi hareketinin kimlik kartı, mücadele bayrağı haline gelememiştir.

Sosyalizm ve işçi hareketinin kaynaşamaması, her ikisinin de sağlıklı gelişmesini engellemektedir. 70 sonrasının devrimci mücadelelerinde sosyalizm ile işçi hareketi arasında geçmişle kıyaslandığında esaslı bir değişikliğe karşılık düşen ilişkiler kurulmuş, ciddi bir etkileşim gerçekleşmiştir.

Alabildiğine örgütlü ve uluslararası destekli bir sınıf düşmanı karşısında ilkel araçlar ve geri örgütlenmelerle bir mücadele yürütülemez. Bütün toplumu kapitalist boyunduruktan kurtarmaksızın kendini kurtarması olanaksız işçi sınıfının modern araç ve silahlarla mücadelesini yürütmesi bir zorunluluktur. İşçi hareketinin bugüne kadar ortaya çıkardığı üç tür örgütsel aracı vardır: Sendika, parti ve konsey (sovyet). Her birinin işlevi farklı olsa da, bunların tümü tek bir amacı gerçekleştirmek üzere koordineyi gerektirir.: İşçi sınıfının egemen sınıf olarak örgütlenmesi ve kaçınılmaz bir geçişsel uğrak olan bu egemenliğin ifadesi proletarya diktatörlüğünden sınıfsız topluma ulaşmak. Hatırı sayılır bir sendikal mücadele deneyimi geçiren ülkemiz işçi sınıfı,

DEVAMI SAYFA 3'DE

• *1 Mayıs "Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yoktur. Kazanacakları koskoca bir dünya var!" şiarını sermaye dünyasına karşı yeniden dile getirilişidir...*

Sosyalist sistemin, kapitalist ülkeler işçi sınıflarının, ulusal kurtuluş mücadelesi veren halkların devrimci birlik ve dayanışmasının her geçen gün daha da pekiştiği, kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinin hızlandığı bir dünyada yaşıyoruz.

Emperyalizm çağında sermayenin uluslararası nitelik kazanması işçi sınıfının uluslararası dayanışması için yeni maddi temeller sağlıyor. Faşizme ve emperyalizme karşı, şovenizme karşı, sömürü ve zulme karşı, çok uluslu tekellere karşı, uluslararası gericiliğe karşı verilen mücadele daha bir anlam kazanıyor.

İşçi sınıfının ırkçılığa, şovenizme, ayrımcılığa karşı mücadelesi her geçen gün biraz daha güçleniyor.

Ulusları, dilleri, dinleri, mezhepleri ne olursa olsun tüm dünya işçilerinin sınıfsal çıkarları bir, amaçları ortak, mücadeleleri aynı hedeflere yöneliktir.

Bunun için **"BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!"** diyoruz.

İşçi sınıfının uluslararası sermayeye karşı dayanışmasını, emperyalizme karşı birliğini, sömürü ve zulme karşı mücadelesini her durum ve koşulda ilan ettiği 1 Mayıs yaklaşıyor.

1 Mayıs işçi sınıfının bayramıdır. Ama işçi sınıfının sömürü ve baskıya karşı sürdürdüğü mücadele içinde özel bir yeri olan bayramıdır. Bir **MÜCADELE GÜNÜ'**dür.

1 Mayıs işçi sınıfının **'8 Saatlik işgünü'** için verdiği mücadeleyi simgeler.

1 Mayıs tüm emekçilerle bağlarını güçlendiren, faşizme, emperyalizme ve şovenizme karşı, sömürü ve zulme karşı mücadelesini her gün yeni boyutlara ulaştıran işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür.

1 Mayıs bütün ülke işçilerinin sosyalist bir dünya için, bağımsızlık demokrasi, sosyalizm yolunda güçlerini birleştirdiği bir gündür.

Uluslararası sermaye karşısında işçi sınıfının uluslararası çapta mücadele azmini güçlendiren bir gündür.

"PROLETERLERİN ZİNCİRLERİNDEN BAŞKA KAYBEDECEK BİR ŞEYLERİ YOKTUR. KAZANACAKLARI KOSKOCA BİR DÜNYA VAR!" şiarının sermaye dünyasına karşı yeniden dile getirilişidir.

Uluslararası işçi sınıfının

DEVAMI SAYFA 2'DE

1 Mayıs'ın Doğuşu

1 MAYIS ÖNCESİNDE KAPİTALİZM:

Fransa'da 1789 devrimiyle birlikte yeni bir düzen doğuyordu. Feodalizm yerini kapitalizme bıraktı. Burjuvalar "özgürlük, eşitlik ve kardeşlik" vaadediyorlardı. Çağrı dört bir yanda yankılandı. Yarı kölelikten kurtulmak isteyen geniş kitleler bu çağrıya koştular. Nihayet özgürlük sayesinde insanlar başkalarının aleti olmaktan kurtulacaklardı. Nihayet eşitlik sayesinde insanların aralarında derin uçurumlar kapanacaktı. Ve nihayet kardeşlik sayesinde savaş, zulüm ve şiddet son olacaktı. Milyonlar bu sözleri yaşama geçirmek için harekete geçtiler.

Çok değil. Henüz üç yıl geçmişti ki, fabrikalara sahip olanlar, büyük toprak sahipleriyle el ele verdiler. Özgürlük isteyen emekçileri giyotine zindanlara yolladılar. Eşitlik isteyenleri fabrikalarda günde 15 saat sefalet ücretiyle köle yaptılar.

Yeni makinalar, bilimin üretimde uygulanması, yeni ulaştırma yollarının bulunması... Tüm bunların hepsi kapitalistlerin kârlarına kâr katarken, çalışan ve işsiz kitleler her geçen gün izbelere, sokaklara, depolarda her türlü hastalığa ve açık sefalete terkediliyordu.

Kapitalizmin hızla geliştiği Fransa, İngiltere ve amerika'ya 19'uncu yüzyılda damgasını vuran buydu.

İşçi sınıfı, sömürü ve kâr düzeni devam ettikçe gerçek bir özgürlük, eşitlik ve kardeşliğin sağlanamayacağını görüyor, daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için örgütleniyor, mücadele ediyordu.

İngiltere'de de kapitalizmin gelişmesi emekçilerin sefaletini beraberinde getirdi. Fabrikaları daha düşük ücret ödenen kadın ve çocuklar dolduruyordu. Fabrika bacaları bellerinden iple sarkıtılan 9 yaşındaki çocuklarca temizlettiriliyordu. İngiliz işçi sınıfı 1842 yılında üç milyon, 1848 de ise beş milyon imzalı bildiri ile çalışma süresinin kısaltılmasını ve kapitalist toprak mülkiyeti ile sanayi üretim araçları mülkiyetinin kaldırılmasını istiyordu. 1847'de kadın ve çocuklar için günlük çalışma süresi işçi sınıfının zorlu mücadelesi sonucu 10 saate indirildi.

Fransa'da durum daha kötü idi. Fransız işçileri İngiliz işçileri gibi "55 saatlik çalışma haftası", "daha iyi sağlık ve güvenlik koşulları", "daha yüksek ücretler" ve "örgütlenme özgürlüğü" istediler.

Bu arada Fransa-Almanya savaşı emekçilerin yaşam durumunu daha da kötüleştiriyordu. işçiler, kapitalizmin kömürü ve zulmüne karşı çıkıyor, sınıfsal uyanış örgütlenmeye ve mücadeleye dönüşüyordu. Savaşın ilk günlerinde çıkartılan bildirilerde işçi sınıfının savaşa ve sömürüye karşı uluslararası dayanışması dile getirilerek şöyle deniyordu:

"Avrupa'nın dengesi ve milli şeref bahanesi altında, siyasal çıkarlar dünya başırını tehdit ediyor. Fransa, Alman ve İspanyol işçileri? Savaşa karşı iş isteyen bizler onları protesto ediyoruz!"

Almanya'nın Fransa'yı işgal etmesi üzerine bir yenilgi anlaşması imzalayan Fransız hükümeti kendi halkına ihanet etti. Özellikle Paris'li emekçilerinin büyüyen öfkesinin 18 Mart 1871 günü bir ayaklanmaya dönüşmesiyle PARİS KOMÜNÜ ilan edildi. Dünyada ilk işçi iktidarını kuran Paris'li işçilerin istemleri "yaptığın işin tüm değerinin emekçiye verilmesini sağlama" temeline dayanıyordu.

Sömürüsüz ve baskısız, özgür bir toplum hedefine yönelik Paris Komünü'nün ömrü uzun sürmedi. 72 gün sonra burjuvazinin işgalci Alman ordularından yardım istemesi sonucu katledildi. Onbinlerce Paris'li emekçi duvar diplerinde gruplar halinde kurşuna dizildi. Bir hafta boyunca Paris kaldırımları işçi kanıyla sulandı. Fakat dünya emekçileri Paris Komünü deneyini hiçbir zaman unutmadılar.

1 MAYIS'A DOĞRU AMERİKA

İşsizlik, sefalet ücretleri, yokluk, açlık, uzun çalışma süreleri salt Avrupa'da değil, kapitalizmin gelişmekte olduğu bütün ülkelerde sözkonusu idi. İlerleyen teknoloji ile yeni buluşların üretime uygulanması: üretim ve emeğin üretkenliğini arttırıyor, kapitalistler kârlarına kâr katarlarken öteyandan işsizler ordusu büyüyor, ücretler düşerken çalışma süresi uzuyor ve iş koşullarının ağırlaşmasını da beraberinde getiriyordu. Güneyli toprak ağaları ile kuzeyli sanayiciler arasında patlayan içsavaşın sona ermesiyle birlikte 'sudan da ucuz' işgücüne gereksinimi olan kuzeyli kapitalistlerin 'özgürlük' vaadlerine inanmaktan başka çaresi olmayan yüzbinlerce zenci kölenin kuzeye göçetmesine neden oldu. Böylece Amerika'da ücretli köle dönemi başladı. Sömürü ve kâr hırsı doymak bilmeyenlere bu da yetmiyordu.

1874'de büyük sanayiciler dört eyaletten birden ücretlerin düşürülmesine karar verdi. Bu işçi, milyonlarca kadın ve çocuk için bir yıkımdı. Yeterli örgütlenme düzeyinde olmasalar da işçiler karara karşı direnişe geçtiler. New-york'ta kitlesel bir gösteri düzenlendi. Mitingin yasaklanmasına rağmen onbinlerce işçi Tompkins alanında ücretlerin düşürülmesini protesto etti. Direniş zorla bastırıldı. Pekçok işçi yaralandı ve tutuklandı. Hemen ardından harekete geçen Pensilvanya kömür işçilerinin direnişi de yetersiz örgütlülüklerinden dolayı kanlı bir şekilde ezildi. Tutuklanan 24 işçi önderinden 10'u asıldı, diğerleri zindanlara atıldı.

Artık emek ile sermaye arasındaki uzlaşmazlık ve sınıf mücadelesi daha geniş işçi kesimleri tarafından kavranıyordu. Ücretlerin düşürülmesine karşı ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için mücadele, hızla yaygınlaşmaya başlamıştı.

1877 İlkbaharında Amerikan işçi sınıfının en örgütlü kesimi olan demiryolu işçileri direnişe geçtiler. Hemen arkasından maden işçileri ve daha birçok fabrika işçileri harekete katıldılar. Demiryolu direnişinin yaygınlaşmasıyla beraber kanlı terör de hızlandı. Baltimoore'de silahlı polislerin ateşi sonucu 12 işçi öldürüldü. Sermayenin katliamı sürerken Washington News adlı bir gazete şunları yazmaktan çekinmiyordu:

"Ekmek ve suyla yaşayamayan bir insan zaten yaşamaya lâyık değildir. Unutulmamalıdır ki düşük ücretle çalışmak isteyen yığınları, bir avuç anarşist-kominist engellemeye hakkı yoktur. Ezileceklerdir.'

Demiryolu direnişi kendi önderini de yaratmıştı: PARSONS

Ve Pinterton ordularına gizli emir verilmişti öldürülmesi için...

1 Mayıs 1886 günü Amerikan işçi sınıfının bilinçli ve örgütlü kesimi sekiz saatlik çalışma günü için ülke çapında GENEL GREV ilan etti. Genel Grev'in ilk iki günü, örgütlenmiş işçi kitlelerinin istediği gibi olaysız geçti. Egemen sınıflar sokaklarda dolaşan ayaktakımını, lumpenleri, kiralık katilleri silahlandırdı. Profesyonel grev kırıcıları, bozguncular ve ajanlar görevlendirildi. Şikago'da Cormic-Harvester fabrikasının önünde toplanan binlerce işçi haklı istemlerini haykırıyordu. Birden fabrika polisleri ateş etmeye başladı. Ateşi umursamayan işçilerin üzerine bu kez coplarla saldırdılar. İşçi önderlerinden Spies olayı protesto etmek için işçileri yeni bir mitinge çağırdı.

Ertesi gün gösteri Desplains'de oldu. Vahşetten yılmayan binlerce işçi toplandı. Spies ve Parsons birer konuşma yaptılar. Tam kalabalık dağılmak üzere iken provakatörlerin yerleştirdiği bomba patladı. Polisler bunun üzerine silahsız ve savunmasız işçilere, kadınlara, çocuklara kurşun yağdırmaya başladılar. Ortalığın öyle bir savaş alanına çevirdiler ki bir gün önceki miting bunun yanında bir hiç kaldı. Baskı ve terör bütün gece devam etti. İşçiler evlerinden alınmaya zindanlara doldurulmaya başlandı. Tutuklamaları için Şikago sokaklarında bir işçi tulumu görmeleri yeterliydi. Polis bombayı Parsons'un attığını ittia ederek onu aramaya başladı. Ele geçirene "İş Adamları Birliği" on bin dolar ödül vermeyi vaadetti. August Spies, Michael Schwab, Sam Fielden, Adolp Fischer, George Engel, Oscar Neebe, Luis Lingg gibi işçi önderleri cinayet işletmek gerekçesiyle tutuklandılar. Parsons henüz yakalanamamıştı.

Şikago'ya dönerek teslim olan Parsons arkadaşları gibi idama mahkum edildi. Sadece Amerika'da değil, tüm dünya da protesto gösterileri düzenleniyor. imza toplanıyor ve Parsons'un öldürülmesinin önüne geçilmek isteniyordu. Pişmanlık dilekçesi verse ölümden kurtulacaktı ama o bunu redetti: "Ben suçsuzum. Bütün dünya biliyor suçsuz olduğumu. Eğer asılırsam, cani olduğumdan değil, sosyalist olduğumdan asılacağım" Parsons'un son sözleri bunlar oldu.

1889'da toplanan 11.Enternasyonal'in birinci kongresi bir taraftan bu zulüm hareketini protesto etmek, diğer taraftan da 8 saatlik işgünü isteğini daha büyük bir kuvvetle savunmak için, bütün ülkelerin işçilerinin katılmasıyla uluslararası bir gösteri yapılmasına karar verdi.

1890'nın 1 Mayıs'ında yapılan bu Uluslararası Genel Grev ve Gösteriler bütün ülkelerde öylesine coşkuyla kutlandı ki, 1891'de 11. Enternasyonal'in ikinci kongresinde bu gösterinin her yıl aynı günde yapılmasına karar verdi.

1893'de Zürih'te toplanan 11. Enternasyonal'in üçüncü kongresi şu kararı alıyordu:

"Belirlenmiş olan tarihte, bütün ülkelerde ve bütün şehirlerde, aynı zamanda uluslararası bir gösteri yapılacak ve gösteri aracılığı ile; emekçiler, sekiz saatlik işgününü kabul etmesi için resmi makamları zorlayacaklardır.

Amerikan Emek Federasyonu, 1 Mayıs 1980 tarihinde buna benzer bir gösteri yapılması hususunda karar vermiş olduğundan, aynı tarih enternasyonel gösterinin yapılma tarihi olarak da kabul edilmiştir.

Çeşitli uluslara mensup emekçiler, bu gösteriyi, kendi ülkelerinin özel şartlarını ve durumlarını gözönünde tutarak tertipleyeceklerdir."

O günden bu güne her yıl 1 Mayıs'ta bütün ülkelerin işçileri uluslararası sermayeye karşı birlik-mücadele-dayanışma duygularını dile getiriyorlar.

1 Mayıs'ı Yaşatacağız!

BAŞTARAFI SAYFA 1'DE

bir parçası olan Türkiye işçi sınıfı da 1900'lerden günümüze değin değişik biçimlerde yaşattı 1 Mayıs geleneğini. Uzun yıllardan sonra ilk kez 1976'da kitlesel bir gösteriyle kırdı 1 Mayıs yasak çemberini.

İşçi sınıfının birlik ve mücadele azminden korkan egemen güçler 1977 1 Mayıs'ına saldırarak 36 1 Mayısçıyı katlettiler. Yanıt verdi işçi sınıfımız: **"1 MAYIS 1977'NİN HESABINI SORACAĞIZ"** diye. 1978'de dalgalandı 1 Mayıs bayrağı yüzbinlerle alanlarda. Taksim Alanı "1 MAYIS ALANI" ilan edildi. Yüreklerine korku düşen egemen sınıflar 1979'da 1980'de 1 Mayıs'ı yasak etmeye çalıştılar. Terör ve baskı uyguladılar. Yılmadı işçisınıfı icazetini almadı burjuvazinin. Tüm Türkiye'yi 1 Mayıs alanı yaptı.

1970'lerin sonlarına doğru iyice bunalıma giren Türkiye egemen güçleri işçilere, emekçilere, sosyalistlere ve devrimcilere karşı amansız bir saldırıya girişti. İşçi sınıfının demokratik ve ekonomik kazanımlarına yönelen bu saldırılar karşılıksız kalmadı. İşçi sınıfımız; Kavel, Kozlu, 15-16 Haziran, Demirdöküm, Sungurlar, Profilo, Gamak, Aliağa'da geliştirdiği mücadele birikimlerine, Tariş, Antbirlik, Tekel direnişleriyle yanıt verdi, barikata çıktı. Geleneksel yöntemlerle bunalımı aşamayan egemen sınıflar çareyi 24 Ocak kararlarıyla bütünleşen 12 Eylül askeri diktatörlüğünde buldular. işçi sınıfının ve emekçilerin bütün hakları gasbedildi. Sendikal örgütü DİSK kapatıldı, yöneticileri işkencelerden geçirildi. Sosyalistler, devrimciler zindanlara kapatıldı. Kürt ulusu üzerindeki baskı ve terör alabildiğine arttırıldı.

Tüm bunlara karşı mücadele yokedilemedi. 1 Mayıs geleneği fabrikalarda, atelyelerde, tarlalarda, cezaevlerinde, işkence tezgâhlarında dalga dalga büyüdü...

Herşeye karşın Türkiye kapitalizmi bunalımı aşamadı. 24 Ocak kararları ve onun devamı olan 5 Şubat ekonomi-politiği bunalımın kalıcılığının ifadesi oldu.

Tüm bu koşullarda işçi sınıfı her türlü mücadele ve örgütlenme yasaklarına karşın ilk direniş filizini Netaş'la verdi. Geçtiğimiz yıl başlayan grev dalgası sömürü ve zulme karşı işçi sınıfının kararlılığının göstergesi oldu.

İşçi sınıfımız önümüzdeki mücadele dönemine 1 Mayıs bayrağını daha da yükselterek giriyor!

Uluslararası sermayenin jandarması ABD emperyalizminin Basra Körfezi'ne yönelik politikası ile Türkiye burjuvazisinin Kerkük ve Musul'a yönelik politikası bir bütünlük taşıyor.

ABD emperyalizmi bölgedeki gerici rejimlere dayanarak petrol kaynaklarını ve sevkiyatını güvenceye almak istiyor. Türkiye'nin ise Kerkük ve Musul'a yönelmesinde ikili bir amacı var. Birincisi bunalımı aşmada Kerkük-Musul petrollerinin işlevi; ikincisi ve en önemlisi Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluşçu mücadelenin önünü tıkamak.

Bu 1 Mayıs'da emperyalizmin ve Türkiye burjuvazisinin oyununun bozmak boynumuzun borcudur.

Ezilen halklarla enternasyonalist dayanışmamızı bir kez daha ilan ediyoruz!

Burjuvazi işçi sınıfının ekonomik-demokratik haklarını gasbedebilmesi için önce onun sendikal örgütü olan DİSK'i kapattı. Ama onun ilkelerini ve mücadele geleneğini yok edemedi.

Burjuvazi işçi sınıfına karşı TİSK çatısı ve ilkeleri altında biraraya gelen Kamu İşverenler Sendikaları, işkolu düzeyindeki işverenler sendikaları ile merkezi düzeyde örgütlenerek açık saldırıya geçiyor. Egemen güçlerin etki ve denetimindeki Amerikancı Türk-İş'i işçi sınıfı hareketini bastırmak, yanıltmak, içini boşaltmak için bir araç olarak kullanıyor.

Çözüm; burjuvazinin merkezi saldırılarına karşı sınıf ve kitle sendikacılığı temelinde yükselen merkezi bir yapıyla karşılık vermekten geçiyor.

DİSK'in yaşatılması için; sermayenin sömürü ve baskısına karşı durmak için; emperyalizme, faşizme ve sömürgeciliğe karşı Demokratik Bir İşçi Sendikaları Konfederasyonu için İLERİ!

Cins ayrımcılığına karşı mücadele, kapitalizme karşı verilen mücadeleden ayrı düşünülemez. Kadının kurtuluşu ise bağımsız kadın örgütlenmesinden geçiyor.

- BAĞIMSIZ KADIN ÖRGÜTLENMESİNİ YARATMAK İÇİN İLERİ!

Cezaevlerinde direniş büyüyor. İnsanlık onuru için ölümü kucaklayan, direnen sosyalistlerin, devrimcilerin anısını ve mücadele kararlılığını 1 Mayıs alanına taşımak için İLERİ!

ŞAN OLSUN İNSANLIK ONURU İÇİN ŞEHİT DÜŞENLERE!

1 MAYIS'I YAŞATACAĞIZ!

YAŞASIN 1 MAYIS

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

Türkiye'de 1 Mayıs'lar

Ülkemizde 1 Mayıs'lar eskiye dayanıyor. Türkiye işçi sınıfı da dünya işçi sınıfının kopmaz bir parçası olarak 1890'larda hayata geçen 1 Mayıs'a uluslararası işçi dayanışma gününe sahip çıktılar. Bu günü hem sömürü düzenine ve hemde emperyalizme karşı 'ulusal bağımsızlık' için sürdürdüğü mücadelesi ile bütünleştirdi.

Ankara'da 'İmalat-ı Harbiye' tezgahlarında yaşatıldı 1 Mayıs 1921'de Sakarya'daki istasyon duvarlarında **"Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşiniz"** yazıyordu.

Gene 1921 yılında, İstanbul emperyalist orduların işgali altındayken işçiler halkın direniş gücünü şahlandıran bir çıkış yaptılar. Siyasal örgütleri ile 1 Mayıs yürüyüşü düzenlediler. Binlerce işçi 1 Mayıs 1921'de Saraçhanebası'nda toplanarak Hürriyet-i Ebediye Tepesi'ne yürüyüşe geçtiler. Mitingde yapılan konuşmalarda tüm dünya işçilerinin sermayenin egemenliğine karşı verdikleri mücadelede yanlarında oldukları söylendi. Bu görkemli gösteri verdikleri işgalci güçlerin ve onlarla bütünleşen yerli işbirlikçilerin yüreklerine korku saldı. İstanbul halkına ise umut ve mücadele azmi verdi. İşçiler İstanbul sokaklarına **"Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin"** diye yazdılar. 1 Mayıs için yazılan türküler haykırıldı hep bir ağızdan:

"1 Mayıs, 1 Mayıs
İlk dileğimiz.
Yaşatacak seni tunç bileğimiz !
Kara kış günleri yansın, kül olsun !
Kırmızı çiçekli bahar uyansın.
Birleşin,
Gelin !
Yerden yükselin !
Birliksiz işçi, işçi değildir."

Yıl 1922. İşgalci Fransız donanması Mersin Limanı'na demir attı. "Teslim olun" çağrısına karşı ilk isyan bayrağını işçiler kaldırdı. 1 Mayıs günü, işçiler sosyalistler; liman, demiryolu işçilerini, esnaf tüm Mersin halkını direnmeye çağırdı. 1 Mayıs günü binlerce emekçi büyük bir gösteri yaptı. Duvarlara yazılan yazılarda, bildirilerde **"Yaşasın 1 Mayıs ! Kahrolsun Emperyalizm ! Kahrolsun emperyalistlerin uşağı İstanbul Hükümeti !" sloganları yer aldı.**

1923 yılının 1 Mayıs'nda İstanbul reji tütün işçileri grev yapmaya, Adapazarı İmalatı Harbiye işçileri 1 Mayıs'ı işçi bayramı olarak kutlamaya karar verdiler. Daha birçok yerli ve yabancı işletmede çalışan işçiler greve çıktılar. İleri sürdükleri istemler arasında "yabancı şirketlere elkonulması, 1 Mayıs'ın resmen işçi bayramı olarak tanınması, 8 saatlik iş günü, hafta tatili, serbest sendika ve grev hakkı" vardır. Egemen güçler işçi sınıfının bu gelişen mücadelesi karşısında geniş bir tutuklama kampanyası başlattı. 1 Mayıs bildirilerini dağıtmak isteyenler tutuklandı.

1924'de 1 Mayıs ağır koşullara rağmen kitlesel ve örgütlü bir şekilde kutlandı. Aralarında askeri fabrika ve dekovit işçilerinin de bulunduğu kalabalık bir emekçi topluluğu ellerinde **"8 saat iş", "Hafta Tatili", "1 Mayıs işçi bayramı"** gibi pankartlarla yürüyüşe geçti.

İşçi sınıfımızın dünya işçileriyle olan kopmaz bağlarını simgeleyen 1 Mayıs'ın sermayenin egemenliğine karşı kitlesel gösterilere dönüşmesinden korkan Türkiye burjuvazisi 1 Mayıs'ı özünden saptırabilmek için 'Bahar ve Çiçek Bayramı' olarak ilan etti. Fakat Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs'ı yaşatmasını bildi. Baskı terör ve zindan işçi sınıfımıza artık kökleşmiş olan bu geleneği unutturamadı. 1 Mayıs İstanbul'da, Sakarya'da, Eskişehir'de, Adana'da, İzmir'de ve Samsun'da değişik biçimlerde yaşatıldı.

1 Mayısların kitlesel olarak kutlanması yıllarca yasaklandı. Korktu Türkiye'de egemen sınıflar, 1 Mayıs'ı 'Bahar Bayramı' ilan edip işçilerin kırlara giderek bayram yapmalarını, çiçek toplamalarını istediler.

Amerikancı sarı sendikacılığın temsilcisi Türk-İş ise, Sendikalar Yasası, ile Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Yasası'nın onaylandığı 24 Temmuz gününü "İşçi Bayramı" olarak ilan etti. Türk-İş lokavtı meşrulaştıran, grev hakkını tanımayan yasaların kutsallaştırdığı bir gün ile 1 Mayıs 1986'yı işçi sınıfına unutturmak istedi.

Ancak DİSK'in öncülüğünde işçi sınıfı ve emekçiler bu yasak zincirini 1976'da kırdılar.

EGEMEN SINIFLARIN KORKUSU

1 Mayıs egemen sınıflara korku, işçi sınıfına umut ve mücadele azmi verir.

Kapitalistler korkar işçi sınıfının örgütlü gücünün açıkça sergilenmesinden. İşte 1977 1 Mayıs'ında tezgahlanan kanlı komplo kapitalistlerin bu korkusunun bir ifadesi oldu. 1 Mayıs 1977'de 36 yurttaşımızı öldürdüler. Ama 2 Mayıs günü ses geldi tüm işyerlerinden ve başladılar 1 Mayıs 1978 için hazırlanmaya: **1 MAYIS 1977'Yİ UNUTMAYACAĞIZ ve HESABINI SORACAĞIZ** sloganıyla.

Egemen sınıflar, 1 Mayıs 1978'in kutlanmasını önlemek amacıyla tüm faşist güçleri, gerici basını ve ellerindeki kitle iletişim araçlarını kullanarak 1 Mayıs 1978 öncesinde emekçi halk kitleleri üzerinde korku ve terör havası estirmek istediler.

1 Mayıs 1978'de DİSK'in öncülüğünde DİSK'e bağlı sendikaların üyeleri 54 demokratik kitle örgütünün üyeleri, bağımsız sendikaların üyeleri, Türk-İş'e bağlı sendikaların üyeleri, yüzbinlerce emekçi hep birlikte 1 Mayıs Alanını bir kez daha doldurdular, bayraklarıyla, marşlarıyla... 1 Mayıs 1978'de Türkiye işçi sınıfı ve tüm emekçiler faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede, sömürüye ve baskıya karşı mücadelede ne denli kararlı olduklarını bir kez daha gösterdiler.

1 MAYIS 1979

1 Mayıs 1979 ise çok değişik koşullarda yaşandı. Emperyalist-kapitalist sistem ve sermayece desteklenen, yönlendirilen faşist odakların 1978 sonunda Kahramanmaraş'ta giriştikleri katliam nedeniyle Türkiye'nin 13 ilinde ilan edilen sıkıyönetim, 1 Mayıs 1979'u önleminin bir aracı olarak kullanılmak istendi.

DİSK, gerekli çalışmalara başladı. Ancak egemen

güçler 1 Mayıs'ın kutlanmasını engellemek istedi. O günkü koşullar altında 1 Mayıs Alanı'nda kutlanmak istenen 1 Mayıs'ın sıkıyönetimle herhangi bir ilgisi yoktu. Varolan demokratik hakların kullanılması temel amaçtı. Ancak siyasi iktidar her türlü baskıya girişti. 1 Mayıs kutlanmasına hazırlanan DİSK üyeleri ve devrimciler gözaltına alınmaya başladılar. 28 Nisan'da büyük bir askeri operasyonla DİSK Genel Merkezi basıldı, 1 Mayıs'a ilişkin afis, bez, pano, pankart ne varsa el kondu. DİSK yöneticileri gazaltına alındı.

1 Mayıs 1979 günü sokağa çıkma yasağı konmasıyla birlikte tüm İstanbul 1 MAYIS ALANI haline geldi. Yasağı kırma, 1 Mayıs'ı İstanbul'da yaşatma kararlılığında olan başta proletarya sosyalistleri olmak üzere burjuvazinin icazetine sığınmayanlar alanlara döküldüler.

Ancak 1 Mayıs 1979 mücadelemizde bir ayraç noktasıoldu. Burjuvazinin isteği doğrultusunda kendilerine sunulan rahat yol üzerinde İzmir'e koşanlar, egemen sınıfların kendilerine gösterdikleri alanda, onların çizdiği sınırlar içinde 1 Mayıs'ı kutlamaya kalkıştılar. 1 Mayıs geleneğini hiçe saydılar. 1 Mayıs 1979 mücadelesi değişik bir anlam ve söz kazanarak yaşandı. Bu mücadele, tüm emekçiler açısından 1 Mayıs'ın devrimci özünün kavranılması ve 1 Mayıs'a kendine göre anlamlar veren reformcu düşüncenin ortaya çıkarılması açısından çok önemliydi.

DİSK, 1 Mayıs'ın özünü koruyarak işçi sınıfının egemen sınıflandırma bağımsız davranılabileceğini gösterdi.

DİSK ile proletarya sosyalistlerinin 1 Mayıs 1979'u 1 Mayıs Alanı'nda kutlamak için gösterdiği kararlılık tüm demokrasi güçleri arasındaki ilişkileri daha da pekiştirdi. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımızın bilinçli ve örgütlü kesimleri DİSK'in kararlılığı karşısında faşizm, emperyalizme şovenizme ve her türden gericiliğe karşı, varolan ekonomik-demokratik hakları korumak ve geliştirmek için DİSK'in etrafında bir demokrasi duvarı oluşturdu.

1 Mayıs 1979'da tüm engellemelere rağmen işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma gününü değişik öz ve biçimiyle yaşayan işçi sınıfımız 1979'un öğrettikleriyle birlikte 1 Mayıs 1980'e hazırlanmaya başladı. Türkiye'nin içinde bulunduğu özgül koşullarda siyasi parti, demokratik kitle örgütleri temsilcileri ve siyasi hareketler toplantılar yaparak 1 Mayıs 1980'in nasıl kutlanılacağını tartıştılar.

İşçi sınıfımız 1 Mayıs 1980'in temel hak ve özgürlükler ile açlığa, yoksulluğa, sefalete, baskı ve zulme karşı verilen mücadelede yeni bir köşetaşı olacak niteliğiyle kutlanmasına, tüm Türkiye'nin 1 Mayıs alanı olarak yorumlanmasına, 1 Mayıs 1980'in İstanbul, Ankara, İzmir, Trabzon, Bitlis ve Mersin'de bölgesel organizasyonlarla DİSK'in öncülüğünde kutlanmasına karar verdi. Ancak adı geçen illerin yetkili makamları 1 Mayıs'lara izin vermemek için her türlü engeli çıkardılar. Bunun üzerinde bir açıklama yapan DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk, şöyle dedi:

"Tüm örgütümüz işçi sınıfının üretimden gelen gücünü de gözönüne alarak her hal ve koşul altında 1 Mayıs'ı kutlamaya kararlıdır".

Bu açıkalamayla birlikte DİSK 30 Nisan'da işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanacakları söylendi. 30 Nisan birçok açılardan değer taşımaktadır. Bilindiği gibi 1 Mayıs'ın dünyada genel tatil günü olarak ilan edilmesinin en önemli nedeni, burjuvazinin 1 Mayıs'ta işçileri çalıştıracak gücü olmadığını anlaması ve bu nedenle de 1 Mayıs'ı genel amaçla genel tatil günleri arasında alınan 1 Mayıs, "Bahar ve Çiçek Bayramı" olarak kitlelere benimsetilmek istenmişti. İşte 30 Nisan bu nedenle burjuvazinin tüm aldatmacılarını oyunlarını boşa çıkartan 1 Mayıs'ın özüne uygun etkin bir eylem olmuştu.

Bu karar karşısında ürken burjuvazi yoğun bir saldırıya girişti. 29 Nisan'dan başlayarak ev basmalar, gözaltına almalar başladı. DİSK yöneticileri tek tek gözaltına alınmaya, sosyalistlere yoğun saldırılara girişildi. Tüm değerlerin üreticisi üretimi ellerinde tutan işçi sınıfımız ve emekçi halkımız bu büyük gücünü yaşamın her alanına etkileyen gücünü 30 Nisan'da göstererek egemen sömürücü sınıfların karanlık amaçlarına izin verilmeyeceğini, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin durdurulamayacağını ortaya koydu. 30 Nisan'ın en önemli niteliğini eylemin nedeni oluşturmaktadır. 1 Mayıs işçi bayramı üzerine konmak istenen yasaklara ve baskılara karşı işçi sınıfının gösterdiği tepki, demokratik hak ve özgürlüklerin korunması için verilen mücadeleyi geniş işçi kitlelerinin bilinçli olarak benimsediklerini, kavradıklarını göstermiştir.

20 Mart Faşizme İhtar Eylemi, 1 Mayıs 1979 ve 1 Mayıs 1980 bu anlamda geniş işçi ve emekçi kitlelerin oluştuğu bilinçli ve kararlılığı kanıtlayan devrimci özünü ortaya koymuş, içiboş gösterişli yığınsallık adına yapılan çıkışlarla, somut doğru hedeflere yönelik mücadelelerin farkını ortaya çıkardı.

1925'den sonra ilk kez DİSK'in çağrısı ve sosyalistlerin devrimcilerin çabası ile kitlesel bir biçimde 1976'da alanlara taşınan 1 Mayıs geleneği 12 Eylül darbesiyle iktidara el koyan askeri diktatörlük tarafından işçi ve emekçilerin ellerinden alınan diğer hakları gibi yok edilmek istendi. Tüm bunlara rağmen günümüze değin 1 Mayıs geleneği işçi sınıfının bilincinden silinmedi, silinemedi. Belki alanlarda açık şekilde yaşatılamadı ama o gelenek fabrikalarda, atölyelerde, toplantılarda, cezaevlerinde, işkencehanelerde... her yerde dalga dalga günümüze ulaştı.

PROLETARYA PARTİSİ İÇİN GÖREV BAŞINA!

BAŞTARAFI SAYFA 1'DE

sadece siyasal bir örgütlülükten değil, henüz geçmişteki kadar bir sendikal örgütlülükten de yoksundur. Hiç biri kendine yeterli ve kendi içinde amaç olmayan bu mücadele araçlarının yaratılması, varolan kısmi araçların da geçmiş deneyimlerin ışığında yeni bir anlayışla geliştirilmesi güncel bir görev olarak ortaya çıkmaktadır.

Yaşamın ve mücadelenin tümü siyasetten ibaret değildir ama odağında siyaset ve ona değgin sorunlar vardır. Örgütlenme sorunlarının bugün bütün yakıcılığıyla kendini dayatması, teori ve program sorunlarını çözümlendiği ve aşıldığı anlamına gelmiyor elbette. Ancak her iki konuda da geçtiğimiz on yılda üzerine basılacak bir zemin yaratılmamıştır. Sorun, ülke devrimci mücadelesinin karşısında duran ağır görevleri kaldırıp üstesinden gelecek bir örgütsel niteliğe sıçrayabilmektir. Sorun, işçi sınıfı adına siyaset yapan örgütler değil, işçi sınıfının organik bir parçası olan işçi sınıfını siyasal mücadeleye çekip bütün emekçilerin öncüsü ve sözcüsü olarak savaşan İşçi Partisi'ni oluşturmaktır. İşçi sınıfı saflarında başlangıçta hiç değilse etkili bir azınlığı ve bugüne kadar ortaya çıkmış sosyalist entellektüel ve kültürel birikimi içermeyen bir örgütün parti adına layık olamayacağı açık. Bu nedenle partinin oluşturulması bir süreç sorunudur. Ancak bu başı sonu belli olmayan kendiliğinden bir süreç değildir. Bilinçli bir çabayı ve mücadeleyi gerektiren bir süreçtir. Bunu olanaklı en kısa sürede tamamlamak devrimcilerin ve öncü işçilerin özverili ve sorumlu çabalarına bağlıdır. "İlkelerde savaş Devrimci kardeşlik" şiarını benimseyen gazetemiz proletarya sosyalizminin partide örgütlü ifadesini bulması için elinden gelen hiç bir çabayı esirgemeyecektir.

1 Mayıs 88'de de işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadelesinin ülkemizdeki örgütlü siyasal müfrezesini, işçi sınıfı partisini oluşturmak görevi bütün ağırlığıyla önümüzde duruyor. Başarmak için bütün enerjimizle, deneyim ve kararlılığımızla görev başına!

Sahibi: Ali FİDAN • Yazı İşleri Müdürü: Selami TAŞTAN
Yazışma Adresi: PK. 569 Sirkeci-İST.
Adres: Alemdar Mahallesi Hamam Sokak No: 21 Cağaloğlu/İST.
Ofset Hazırlık ve Baskı: DÜNYA YAYINCILIK A.Ş.
Narlıbahçe Sok. No. 15 Cağaloğlu/İST.
Ödemeler İçin: Ali FİDAN T.İş Bankası-Türbe Şb.
Hesap No: 105630-1052257

1 Mayıs Geleneği Yaşatılacaktır

• *1 Mayıs geleneğini bütün sınıf kardeşlerimizle beraber, bir mücadele günü olarak her koşulda yaşatmaya kararlıyız*

İŞÇİ sınıfının, 8 Saatlik işgünü mücadelesinden doğan; sömürüye, baskıya ve zulme karşı, "Uluslararası Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü" olan 1 Mayıs yaklaşıyor.

Uluslararası işçi sınıfının bir parçası olan Türkiye işçi sınıfıda 1 Mayıs geleneğini, 1900'lü yıllardan günümüze dek değişik biçimlerde yaşattı, yaşatıyor.

1976'da DİSK'in çağrısı ve sosyalistlerin, devrimcilerin çabası ile kitlesel biçimde yüzbinlerle alanlara taşınan bu gelenek; 12 Eylül darbesiyle iktidara el koyan MGK tarafından, işçi ve emekçilerin ellerinden alınan diğer hakları gibi yok edilmek istendi. 1 Mayıs eylemleri yasadışı sayıldı, 1 Mayıs mitingleri nedeniyle DİSK yöneticileri, işçi temsilcileri ve devrimciler yargılandı.

Tüm bunlara rağmen 1 Mayıs Geneleği, işçi sınıfının bilincinden silinmedi, silinemedi. Belki alanlarda açık şekilde yaşatılamadı ama o gelenek fabrikalarda, toplantılarda, bildirilerde, cezaevlerinde... her yerde sürdü, devam etti, yaşatıldı...

Geçtiğimiz yıl da, SHP'nin sözde "1 Mayıs'ı kutlama çabaları", ardında ise korku ve yılgınlığı devam ettirme çabalarına rağmen; sosyalistler 1 Mayıs yasağının kırılması doğrultusunda adımlar attılar.

12 Eylül rejiminin baskı ve terör politikasıyla yarattığı yılgınlık, sinmişlik, günümüzde kırılmaya başlıyor. İşçi sınıfı mevcut yasaların tüm anti-demokratik ruhuna ve karşılaştığı baskılara karşın, başarılı grevleri ve direnişleriyle egemen güçler için "dikensiz gül bahçesi' olmadığını ve olmayacağını gösterdi.

Devrimci öğrenci gençlik kendi talepleri ve toplumun diğer haklı talepleri temelinde mücadelesini yükseltiyor. Diğer emekçi kesimlerde içine sokulmak istendikleri baskı cenderesini her geçen gün kırma yolunda adımlar atıyor. Toplumsal muhalefet yeniden yükseliyor. Tarihin durdurulmaz akışının geri çevrilemeyeceğinin mümkün olmadığı bir kez daha ortaya çıktı.

Bu yıl 1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun, daha kitlesel ve güçlü biçimde yaşatmak temel bir görev olarak önümüzde duruyor. Artık salonları aşmak, 1 Mayıs'ı alanlara taşımak zamanı gelmiştir.

Türkiye işçi sınıfının kadını erkeğiyle, genci-yaşlısı ile, böyle bir mücadele için hazır olduğuna inanıyoruz. Haklarını aramak için gösterdiği inat ve kararlılık, eylemleri sonucunda kendi gücüne duyduğu güven, devrimci bir önderlik gerçekleştirildiği takdirde, yeniden meydanlarda sesini duyurabilme biçimine dönüşecektir.

Bunun için görev; sosyalist sendikal önderlere, ilerici sendika yönetimlerine, sınıf bilinçli işçilere, sosyalist, devrimci demokrat ve yurtsever güçlere düşüyor. Kararlı ve atak bir politika ile haklarımızı kullanmak, bunun için gerekli enerji ve güvenle harekete geçme zamanı gelmiştir.

Biz aşağıda imzaları bulunan dergiler olarak;

DİSK yöneticilerinin ve ilerici yönetimlere sahip Türk-İş'e bağlı ve bağımsız sendikaların 1 Mayıs'ı beraberce yaşatma kararına varmalarını ve beraberce bu geleneği sürdürme çalışmalarının günümüzün görevi, sorumluluğu olduğunu düşünüyoruz.

Siyasi dergiler ve gençlik dergileri olarak bizler; bütün okurlarımızı da harekete geçirerek böyle bir çabaya sonuna kadar katılım ve destek sağlayacağımızı bildiriyoruz.

Sosyalist sendikacılara, ilerici sendikal yönetimlere düşen görev; bu konuda zaman geçirmeden kararlı adımlar atmak olmalıdır.

Sınıf bilinçli işçiler, işyerlerinde 1 Mayıs geleneğinin en canlı biçimde yaşatılması için oluşturacağı komitelerle hazırlıklara şimdiden başlama çağrısını da yapıyoruz.

Vurgulayarak belirtiyoruz ki; bizler bu yıl 1 Mayıs geleneğinin daha canlı bir biçimde yaşatılması ve daha ileri adımlar atılabilmesine olanak sağlamak için, aramızdaki görüş fark ve ayrılıklarına karşın, ortak adım atma ve üzerimize düşen sorumluluğu yerine getirmek gerektiğinin bilincindeyiz.

1 Mayıs'ın işçi sınıfının Uluslararası Birlik-Mücadele ve Dayanışma günü ve ücretli tatil günü olarak kabul edilmesi için mücadeleyi yükselteceğiz.

Faaliyeti yasaklanmış ve yöneticileri idamlayargılanan DİSK'in açılması için, sendikal ve siyasal örgütlenme ve mücadelemize getirilmiş yasakları kaldırmak için, emekçi halkların insanca bir yaşama kavuşabilmesi için, ulusal baskılara son verilmesi için, sömürüsüz, savaşsız ve baskısız bir dünya için,

1 Mayıs geleneğini bütün sınıf kardeşlerimizle beraber, bir mücadele günü olarak her koşulda yaşatmakta kararlıyız.

1 Mayıs geleneğini yaşatacağız.

Yaşasın 1 Mayıs

ALINTERİ, ÇAĞDAŞ YOL,
EMEK DÜNYASI, GENÇLİK DÜNYASI
GÜN, GÜNEŞE ÇAĞRI
YENİ AŞAMA, YENİ ÇÖZÜM, YENİ ÖNCÜ

Abdullah Baştürk'ün İşçi'ye 1 Mayıs Demeci

1 Mayıs dünya işçi sınıfının birlik-mücadele ve dayanışma günüdür. Ülkelerin değişik siyasal sistemleri içinde olması bile bu günü işçilerin bir araya gelerek 1 Mayıs'ı kutlamalarına engel teşkil etmemektedir.

1 Mayıslar ülkemizde 1900'lü yıllardan buyana değişik biçimlerde kutlanagelmiştir. 1977 kutlamasında karanlık güçlerin provakasyonu ile yitirdiğimiz arkadaşları saygı ile anıyoruz.

12 Eylül 1980 darbesi ve operasyonu ile ülkemizde 1 Mayıslar kutlanamaz olmuştur. İşçi sınıfının ekonomik-demokratik ve kültürel taleplerini dile getirdikleri böylesi bir günde meydanlarda bir araya gelmelerinden korkanların demokrat olduklarını ve demokratik bir sisteme layık insanlar olduklarını söyleyemeyiz. Türkiye işçi sınıfı böylesi bir yaklaşım içinde olan demokrasi ve özgürlük düşmanlarını aşarak insan onuruna yaraşan demokratik Türkiye'yi herşeye rağmen yeniden inşa edecektir.

Bu amacın gerçekleşmesinin simgeleşmiş günü olan 1 Mayıs'ı alanlarda coşku içinde kutlayacağımız günler çok uzakta değildir.

Yasaklı, yaptırımlı, kısıtlı bugünleri hep birlikte aşacağımız inancı ile işçilere, emekçilere sevgiler saygılar yolluyorum.

1 MAYIS

Günlerin bugün getirdiği
Baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez
Sömürü devam etmez
Yepyeni bir güneş doğar
Bizde ve ülkelerde

1 Mayıs ! 1 Mayıs !
İşçinin-emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

Yepyeni bir güneş doğar
Dağların ufuklarından
Mutlu bir hayat filizlenir
Kavganın doruklarından
Yurdumun mutlu günleri
Mutlak gelen gündedir.

Gün gelir gün gelir
Zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
Bir kâğıt gibi erir gider

1 Mayıs ! 1 Mayıs !
İşçinin-emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

1 MAYIS

Mayıs bütün sinemizin süslü güzel gelini
Sanatının elmasıyla tezyin eder kendisini
Kalbimdeki gizli aşkı mesaiyi benimser...
Demir renkli çehresinde altın nuru gülümser.
Doğduğu bu gün medeniyet insaniyet güneşi
Kapitalist hayatın söndü artık ateşi
Nasırlanan ellerinde emekçinin şan vardır.
Ey emekçi; vur çekici, vur oturma şan artır
1 Mayıs'ın hatırası sevdadır ebidi
İnsanların gözlediği kutlu bayram bu idi
İşte bütün insanlığı tes'id eten bu gün
İşte bize pek sevinçli meserretli bir düğün.
Ayrı yoktur bu meslekte işçi birlik koludur
Bu mes'ut gün dertleşmenin en birinci yoludur
Kutlu olsun bu mübarek, ferahlı gün arkadaş
Bu gün sanat çiçeğiyle taçlanıyor her bir baş

Yeni Hayat, Sayı: 7
Yıl % 1920